Nazwisko LIKIERNIK

Imiona STANISŁAW BOLESŁAW **Pseudonim** .....

Z domu .....

Data urodzenia 25.06.1923 **Miejscowość, kraj** Garwolin, Polska

Data śmierci 17.04.2018 **Miejscowość, kraj** Hersal p/Paryżem, Francja

Lat życia .....

Adres cmentarza .....

.....

Źródła: Polscy działacze emigracyjni w walce o niepodległość; XIX Międzynarodowe Sympozjum Biografistyki Polonijnej (2018 r)

Archiwum Osobowe Emigracji im. B. Jeżewskiego Biblioteka Polska POSK w Londynie.

Zawód ..... **Tytuły naukowe** .....

Rodzaj wojska AK, uczestnik Powstania Warszawskiego **Stopień wojskowy** .....

Odznaczenia Krzyż Srebrny Orderu Wojennego Virtuti Militari

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski

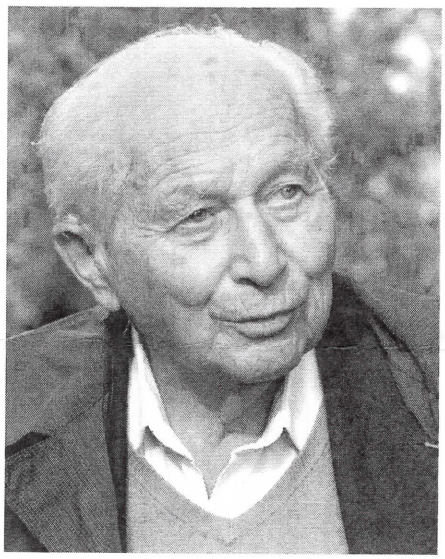
Krzyż Komandorski i Kawalerski Orderu Zasługi RP

Krzyż Walecznych

red. Agata Kalinowska-Bouvy

Archiwum i Biblioteczka „Vox Pelegrina"
Mareil-sur-Mauldre, Francja

OSTATNI Z „KOLUMBÓW"

Stanisław Likiernik

„Chyba każdy z was odpowie kto to byli Kolumbowie" – jakże dobrze znane słowa piosenki Wojciech Młynarskiego wprowadzają doskonale do mojego tematu, bo kiedy słyszymy dziś „Kolumbowie" to przynajmniej cztery pokolenia Polaków wiedzą o kogo chodzi.

Bez wątpienia u podstaw leży kilkutomowa powieść Romana Bratnego *Kolumbowie. Rocznik 20*, a także serial pod tym samym tytułem, który w reżyserii Janusza Morgensterna pojawił się w 1970 roku w TVP. Któż z nas nie siedział wtedy raz w tygodniu wieczorem przy ekranie, aby śledzić losy młodych akowców. Serial wywoływał wspomnienia przeżyć u starszych widzów, a młodemu, powojennemu pokoleniu, ukazywał tragizm powstańczej walki. Widzom zapisali się w pamięci liczni bohaterowie tego serialu, w interpretacji lubianych przez wszystkich aktorów.

A czy ktoś zna prawdziwych „Kolumbów"?

Ze łzami w oczach i zaciśniętym gardłem zrozumiałam, dlaczego ostatnio jego telefon nie odpowiadał. Niestety nie odpowie już nigdy. Tyle razy wycelowaną bronią wroga śmierć zaglądała mu w oczy, tym razem podała mu rękę, ujął ją i odszedł do wieczności 17 kwietnia 2018 roku.

Stanisław Likiernik był niezmiernie skromnym i dyskretnym, uroczym starszym panem. Podkreślał heroizm i bohaterstwo innych, w szczególności młodych dziewczyn w powstaniu i sanitariuszek, o których mówił, że ratowały mu życie. On sam nigdy nie pretendował do miana bohatera, którym przecież był bezsprzecznie. Odznaczony za swoje zasługi w szeregach Związku Walki Zbrojnej i następnie w Armii Krajowej m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Wojennego Virtuti Militari, Krzyżem Walecznych, a także Krzyżem Oficerskim Odrodzenia Polski.

Cześć Jego pamięci!

Biografia Stanisława Likiernika:

Stanisław Bolesław Likiernik, i Wandy syn Tadeusza z domu Krotowska urodził się 25.06.1923 w Garwolinie, zmarł w dniu 17.04.2018 w Wersalu pod Paryżem. Z wykształcenia był politologiem. Dzieciństwo spędził w Garwolinie, następnie z rodzicami zamieszkał w Warszawie na Żoliborzu, na ulicy Mickiewicza 27. W 1935 roku zaczął uczęszczać do liceum im Tadeusza Czackiego w Warszawie. W chwili wybuchu II wojny światowej był z rodzicami poza Warszawą, do której chcieli wracać jak tylko ojciec Stanisława dowiedział się, że Rosjanie przekroczyli polską granicę. Do stolicy dotarli już po upadku jej obrony. Nie wrócili jednak do domu na Mickiewicza i zamieszkali u przyjaciół w Konstancinie. Ojciec Stanisława, dzięki swoim znajomościom, chciał zorganizować ich ewakuację do Peru, niestety najprawdopodobniej został jego zamiar wydany Niemcom. Uciekli na czas z Konstancina wracając do Warszawy. Stanisław w czasie okupacji uczył się w szkole chemicznej, po której przez rok pracował w garbarni Pfeifferów jako praktykant. Później uczył się także na tajnych kompletach. Do konspiracji trafił w 1940. Został wciągnięty w szeregi ZWZ a następnie AK. Stanisław Likiernik był podpułkownikiem WP, od 1943 roku żołnierzem Kierownictwa Dywersji Komendy Głównej Armii Krajowej, zgrupowania „Radosław". Jako Uczestnik Powstania Warszawskiego, brał udział w wielu akcjach sabotażowo-dywersyjnych i wykonał wiele akcji zbrojnych. Między innymi wziął udział w likwidacji banschutza Karla Schmalza „Panienki".Jego trasa walk wiodła przez Wolę, Stare Miasto na Czerniaków. Przeszedł ze Starego Miasta na Śródmieście przez Ogród Saski tzw. „górą".W dniu 12 sierpnia 1944 roku został wcielony do grupy uderzeniowej Batalionu „Zośka". Był wielokrotnie ranny. Jak wspominał, jest nafaszerowany żelazem, a jeden z odłamków wyszedł sam z jego ręki po 60-ciu latach. W chwili upadku powstania Stanisław Likiernik znajdował się kolejny raz ranny w szpitalu u „Dzieciątka Jezus" na Czerniakowie, gdzie jako cywil, dzięki przebraniu w cywilną odzież, uniknął wywiezienia do obozu. Tak uratowany wydostał się ze zniszczonego miasta, posługując papierami na nazwisko Henryka

Wichowskiego, którymi to fałszywymi dokumentami legitymował się w czasie okupacji. Ponieważ jego rany się nie goiły, ponownie znalazł się w szpitalu poza stolicą, do której powrócił dopiero w maju przed samą kapitulacją. Następnie przebywał w Łodzi, gdzie zapisał się na uniwersytet, na wydział chemii, z której bardzo szybko uznał, że rezygnuje i wyjechał na ziemie odzyskane do przyjaciela do Gdańska. Jakiś czas pracował tam przy odbudowie portów. Za namową przyjaciela w 1946 roku opuścił Polskę wybierając się do Paryża, aby odszukać przebywającego tam ojca. Granicę Polski z Czechosłowacją przekroczył na nartach, a dalej autobusami i pociągami docierał kolejno do Pragi, Pilzna, Monachium i wreszcie do Murnau, skąd w stosunkowo szybkim czasie i licznych jak zawsze tarapatach dojechał do Paryża. Odnalazł ojca. W stolicy nad Sekwaną najpierw wstąpił na kurs języka francuskiego i cywilizacji francuskiej, a następnie odbył studia w Instytucie Nauk Politycznych w Paryżu. W 1948 roku zawarł związek małżeński z panną Anne-MarieDupouy (1923-2010), którą ujrzał po raz pierwszy jesienią 47. Ślub odbył się w Monferran-Savès na południu Francji w departamencie Gers, skąd pochodziła Annie, jak ją zdrobniale nazywano. Po otrzymaniu dyplomu (październik 1948) na Sciences Po, jak powszechnie określano Instytut Nauk Politycznych w Paryżu, w 1949 roku rozpoczął pracę w przedsiębiorstwie Arianex, gdzie pracował do 1959. Państwo Likiernikowie od chwili małżeństwa mieszkali przez blisko jedenaście lat w Paryżu i na jego peryferiach i wiele razy się przeprowadzali nim ostatecznie w kwietniu 1959 roku osiedli w swoim własnym mieszkaniu pod Paryżem w Marly-le-Roy. Praktycznie miesiąc później w dniu 3 maja 1959 roku, Stanisław Likiernik rozpoczął nową pracę w firmie Philips, gdzie z czasem objął stanowisko dyrektora. Mieli dwoje dzieci. Córka Wanda przyszła na świat 23 maja 1953 roku. Z męża nosi nazwisko Henny. Ich syn Jan urodził się w 1957 roku. Autor książek: *Diabelne szczęście czy palec Boży?* (Warszawa 1994) oraz *Unejeunessepolonaise 1923–1946. DamnéechanceouDoig de Dieu?* (Paris 1996). Uhonorowany nagrodą IPN „Świadek Historii". Odznaczenia: Krzyż Srebrny Orderu Wojennego Virtuti Militari, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Komandorski Orderu Zasługi RP, Krzyż Kawalerski Orderu Zasługi RP, Krzyż Walecznych, medal honorowy „ Za zasługi dla Żandarmerii Wojskowej".

Niniejsze opracowanie powstało na podstawie materiałów archiwum Vox Pelegrina, osobistych rozmów autorki niniejszego artykułu oraz informacji pochodzących z książki autorstwa Stanisława Likiernika „Unejeunessepolonaise 1923–1946. Damnéechanceou Doig de Dieu?"EditionsL'Harmattan.

Autorka wyraża podziękowanie dla pana Emila Marata za udostępnienie fotografii St. Likiernika.